

Ideari³

Barbar

L'Impostor

No pas temps versatil de març, i no temps constant d'hivern, ha fet aquests dies. Mare riopum, gellatje gris, vent fort, relleixos de nevada en les muntanyes.

No els panellons s'han esmortit en les mans dels homes, ni les flors d'aubarcoc i admetler fruitieren en les barques, ni les brotades primaveraques de les vinyes llevaran rains, ni els abrigalls restaran en la calaixera empapan-se de perfums de canfora i naftalina.

Jo se sentit com iniciis de piclots en les orelles i dintre, molt endintre, la responsabilitat d'una afirmació demuntada, una profecia optimista fracassada. És el primer cop que un puput em fa quedar malament.

Sempre seré un infant, mai, per experiència que atresori, o pende a des confiar dels amics, o, mes ben expressat, dels que ho semblen i amb la cara de la fent com cal amagen l'upocresia.

A la faiso de les cobinscípides en nostres

mercats, de la carn firaiganyosa que comprem
en les nostres carniceries, de la llet enaiguada
que perveixen en nostres lleters, dels ous rancs
i frigorífics que ens donen en les botigues del
vibatejat que ens mesuren els nostres t'averners,
el meu puput tenia tan de puput con un hom
de tenor.

Però, qui es capaç de reprimir son en-
fusisme en trobar en plena urbs un brau sub-
jecte de muntanya, un famós ocell de pri-
mavera, de noble estirp de metereòlegs, els com-
parares del qual m'havien distingit amb llurs
anquis confidencials, sempre encertats mai contra-
dits per mare naturalera? Oh! el puput sem-
blava posseir el domini dels elements!

Jo devia desconfiar un pòc, de tota ma-
nera, d'aquell que volava fanyanament a
free dels ferrats.

No seria un baliga-balaga escapat d'un
ball de disfresses? una paròdia del puput ca-
falanesc com es micer Gixa dels notaris cata-
lans?

Jà en feia estrany veure'l perdut i erra-
bund entre l'immensitat de Roses, entre els ese-
nic escombriares, exposat a no menjar calent
o a pidolar a la porta de les vaqueries, un mos

per l'amor de Deu! 3

Com maleia els puputs, la ciutat!
com es mata l'instint i es torna imprevisors, vicio-
sos, falsaris!

Ah, la neva cresta immaculada, el meu
plomatge de les felles un poc estarrufat d'e-
nig, però encara no embrutit pel rossec de la
gavilla llorda i de la menjadora massa arran-
de terra!

Després de l'impostora del puput, cin-
fada com volieu que acceptés l'acordio, a-
mè Daltres.?

Prudenci Bertrana.